

III tromesečje

Datum: 6.7.2013.

1. Zašto probuđenja blede

“Jer ko hoće dušu svoju da sačuva, izgubiće je; a ko izgubi dušu svoju mene radi onaj će je sačuvati.” (Luka 9,24)

Može li se prihvatiti misao da je svedočenje uvek spontano? Ako ste shvatili deo Isusove ljubavi, hoćete li moći da ćutite o njoj? Ili će vam postati sasvim prirodno da svima govorite o istinama Jevanđelja? Pogledajmo dve rečenice iz knjižice Put Hristu: “Čim neko dođe Hristu, u njegovom srcu rađa se želja da objavi drugima kakvog je dragocenog prijatelja stekao u Isusu.” Zapamtimo ovo. Ako ste spoznali i shvatili istine Jevanđelja, imaćete želju da i drugima kažete o prijatelju koga ste našli u Hristu. Druga rečenica kaže: “Hrišćanin koji ne vežba snage koje je dobio od Boga ne samo da neće rasti u Hristu nego će izgubiti i snagu koju već ima.”

Kad to stavimo jedno pored drugog, zaključujemo ovo: “U prvom oduševljenju prihvatanja Jevanđelja imam nešto što treba da kažem. Ali ako ne govorim, izgubiću i ono što imam.” Moramo zaključiti da je moguće ne govoriti. Svedočenje ne mora uvek biti spontano. Kad bi objavljivanje drugima bila automatska radnja, bilo bi moguće udaljiti sledeću misao kao nevažnu, a to je da ako ne kažemo ono što znamo, izgubićemo ono što imamo. Tako iako je unutrašnji pokretač aktivnosti spontan, delo ne mora biti spontano.

Moguće je sedeti u sobi, razmišljati čitajući jevanđelja i biti njima uzbuđen jedno vreme, ali sve će postati jadno ako ih ne podelite sa drugima. Ako pokušate da ih sakrijete, završićete u većoj tami od one koju ste imali na početku.

“Kad bismo posvetili život razmišljanju sa puno molitve, naša svetlost bi potamnela, jer nam je svetlost data da je prenesemo drugima. Što više prenosimo svetlost, to će svetlija postajati i naša svetlost.” (1 SM139)

Oni koji su doživeli veliko probuđenje, a nisu ga podelili sa drugima, uskoro će zaključiti da će probuđenje nestati i da će se vratiti tama.

Da li vam je poznato šta znači govoriti nekome o istinama Jevanđelja i koliko vam mnogo Isus znači? Tek kad delimo sa drugima Isusovu ljubav, i mi sami privučeni smo bliže Njemu.

Datum: 13. 7. 2013.

2. Moli se i kad se ne bi molio

“Ali zavikaše ka Gospodu u tuzi svojoj; i izbavi ih iz nevolje njihove.”
(Psalam 107,6)

Ako je istina da je zajednica sa Hristom stvarni osnov hrišćanskog života, i da je molitva, kao neposredni razgovor sa Bogom, vitalni deo te zajednice, nije nam teško da zaključimo da će sotona učiniti sve što je u njegovoj moći da nas spreči u traženju Boga putem molitve.

Jedna od njegovih najuspešnijih zamki uvek je bila da nas uvuče u greh. Navodi nas da stalno padamo i tada nam kaže da je sve beznačajno i da nema svrhe da dalje tražimo Boga. Sotona je zainteresovaniji da ostvari svoj cilj našim rđavim vladanjem, navodeći nas da prekinemo svoju zajednicu sa Bogom, nego što je zainteresovan za grešenje samo po sebi.

Kad stvarno shvatimo i poverujemo da ne postoji ništa što možemo učiniti sami da se preporučimo Bogu, ništa što nam omogućuje da zaslužimo ili zadobijemo Njegovo spasenje, produžavaćemo da

tražimo zajednicu sa Bogom kroz veru, bez obzira na to šta nam se događa u životu u kome padamo i grešimo. Nadahnuto pero nas savetuje: “Kada osetimo da smo grešni i da ne možemo da se molimo, upravo je to trenutak za molitvu. Kada smo možda postišeni, duboko ojađeni, ipak se moramo moliti i verovati.” (Misli s gore blagoslova, str. 145)

U molitvi se krije sila. Samo putem molitve i zajednice sa Bogom imaćemo snagu da pobedimo sotonina kušanja. Što više budemo shvatali značaj molitve, više ćemo se moliti. Imamo i obećanje da “nijedna iskrena molitva nije odbačena. Usred pesme nebeskog hora Bog čuje uzdahe najslabijeg ljudskog bića. Mi u kleti izlivamo svoja srca pred Bogom, šapućemo molitvu dok idemo svojim putem i naše reči uzdižu se pred presto Vladara svemira. Iako mogu biti nečujne ljudskom uhu, one neće iščeznuti u tišini, niti će se izgubiti u poslu koji radimo. Ništa ne može ugušiti težnju duše. Ona se uzdiže iznad ulične buke, iznad vreve mnoštva, do nebeskih dvorova. Bog je onaj kojemu govorimo i naša molitva će biti uslišena.” (COL 174)

Datum: 20. 7. 2013.

3. Da proučavamo Bibliju

Jer što se unapred napisa za našu se nauku napisa, da trpljenjem i utehom Pisma nad imamo. (Rimljanima 15,4.)

Ova sveta Knjiga je izdržala napade sotone, koji se ujedinio sa zlim ljudima da sve što je božanskog karaktera obavije maglom i tamom. Ali, Gospod je sačuvao ovu svetu Knjigu svojom čudesnom silom u sadašnjem obliku kao povelju ili vodič ljudskoj porodici, kao knjigu koja treba da im pokaže put prema Nebu. Ova Reč je vodič stanovnicima grešnog sveta, da im objavi, da se nijedna duša neće izgubiti na putu ako bude proučavala i slušala uputstva.

Nikada ranije nije bilo tako važno da Hristovi sledbenici proučavaju Bibliju kao što je to danas. Zavodnički uticaji nas okružuju sa svih strana, i zato je bitno da se savetujete sa Isusom, svojim najboljim prijateljem. David izjavljuje: U srce svoje zatvorio sam Reč tvoju

da ti ne grešim. (Psalam 119,11) Koliki su navedeni na greh, zato što nisu, proučavajući Božju Reč uz molitvu, shvatili svu grešnost greha i pronašli način da mu se odlučno odupru. Kada je iskušenje navaliло na njih, zatečeni su nespremni, jer nisu poznavali zamke neprijatelja. Mi živimo u opasnim vremenima, i što se više približavamo završetku svetske istorije, sve će manje sigurnosti biti za one koji se nisu upoznali sa Božjom Rečju. Sve što bi moglo biti izrešetano, biće izrešetano Božja deca su došla do najopasnijeg dela svog putovanja; zato što se mreže i jame neprijatelja nalaze na svim stranama. A ipak, uz Gospodnje vođstvo, služeći se onim što nam je jasno otkriveno u Njegovoj Reči, mi možemo sigurno koračati ne spotičući se. Glas sa Neba nam se obraća preko stranica Pisma.

Poslušnost Božjoj Reči je naša jedina sigurnost, naša jedina zaštita od zala koja svet odvlače u propast.

Datum: 27. 7. 2013.

4. Vi ste moji svedoci

Vi ste moji svedoci, veli Gospod! Hvala Bogu na prednosti da se nazovemo Božjim svedocima! Naravno, ako smo svedoci, tada moramo govoriti za Hrista, uzdizati Ga pred svojim drugovima. Kad vidimo da se hladi vatrenost i verska revnost nekoga od naših drugova, moramo mu pomoći, moramo ga ohrabriti, moliti se s njime i za njega, da bi ostao verni svedok za Gospoda.

Vi treba da budete oruđa preko kojih će Bog progovarati dušama. On će vas podsećati na dragocene istine i iz srca, prepunog Isusove ljubavi, vi ćete im objavljivati životno važne i značajne reči. Vaša jednostavnost i iskrenost biće vam kao najuzvišenija rečitost, a vaše reči će u nebeskim knjigama biti zabeležene kao prikladne, slične zlatnim jabukama u srebrnim posudama. Bog će ih učiniti lekovitom maticom nebeskog uticaja, koja uverava i budi čežnju, a Isus će vašim molitvama dodati svoje posredovanje, zatražiti za grešnika dar Svetog Duha i izliti Ga na njegovu dušu. I u prisutnosti Božjih anđela odjeknuće radosni uzvici zbog jednog grešnika koji se kaje.

Rad koji je viši od svakog drugog rada, posao koji više od svakog drugog, treba da privuče i uposli energije duše to je delo spasavanja duša za koje je Hristos umro. Učinite ga osnovnim, najvažnijim poslom svog života. Učinite ga svojim naročitim životnim pozivom. Saradujte sa Hristom u tom velikom i plemenitom radu, postanite misionari u svojoj i u stranim zemljama. Budite spremni i osposobljeni da radite kod kuće i u dalekim predelima na spasavanju duša O, kad bi i mladi i stari bili temeljno obraćeni Bogu, i kada bi preuzeli dužnost koja im je nadohvat ruke, kad bi radili onako kako im to prilike dozvoljavaju, kad bi postali Božji saradnici! Kad bi se to dogodilo, mnoštvo glasova upućivalo bi hvalu Onome koji ih je pozvao iz tame k čudnome videlu svome.

Datum: 3. 8. 2013.

5. Poslušnost - poslednja velika borba

“Koji govori: poznajem ga, a zapovijesti njegovih ne drži, laža je, i u njemu istine nema.” (1. Jovanova 2,4)

Isus je najveći primer poslušnosti koji imamo, a On ju je ostvario verom kroz zavisnost od svog Oca; istu ovu zavisnost na koju nas sada poziva da se i mi oslonimo. Isusov primer je najveći razlog zašto možemo razumeti da poslušnost može da se proizvede jedino verom. Isus nikad nije bio naš primer u opravdanju. Ono Njemu nije bilo potrebno. Ali On je naš primer u posvećenju, u ostvarenju hrišćanskog života, zato što je ceo svoj život ostvarivao kroz poverenje u jednu drugu silu.

Na početku velike borbe sotona je objavljivao da je nemoguće biti savršeno poslušan Božjem zakonu. To je bio sve vreme njegov veliki izazov. On je isto tako tvrdio da ako grešnik prekrši Zakon, nemoguće je da mu bude oprošteno. Molim vas, nemojmo zaboraviti ko je taj koji tvrdi da Božji zakon ne može biti poštovan!

Kad su ljudi prekršili Božji zakon, sotona je likovao. Ali svojim životom i svojom smrću Isus je pokazao da Božja pravda ne isključuje

Njegovu milost. On je dokazao da greh može biti oprostjen i da Zakon u potpunosti može biti poštovan.

“Hristos je bio podignut na krstu samo zato što je Zakon nepromenljiv, zato što čovek može da se spase samo poslušnoću njegovim odredbama. Ta sredstva pomoću kojih je Hristos uspostavio Zakon, sotona je prikazao kao ona koja ga poništavaju. Na tom području vodiće se poslednja velika borba između Hrista i sotone.” (Čežnja vekova, str. 657) Postoje i veoma uvažene osobe u našoj Crkvi koje tvrde da mi ne možemo držati Božji zakon.

Sve do kraja vremena poslušnost ili neposlušnost je pitanje oko koga će morati da odluči ceo svet. Zato je ovo veoma važno pitanje i veoma “adventističko”. Ako ne budemo imali jasno razumevanje zašto smo adventisti, na kraju ćemo se izgubiti.

Isus je došao da umre za nas; On je došao i zbog toga da nam postavi primer kako da živimo. On je rekao: “Otac koji stoji u meni On tvori djela.” (Jovan 14,10) Isus je bio toliko potčinjen volji svog Oca da se Otac otkrivao u Njegovom životu. Isus, koji je bio Bog, živeo je kao čovek kroz zavisnost od svog Oca. Pomoću Njegovog primera vidimo da možemo živeti istim životom poslušnosti kroz zavisnost od Njega.

Datum: 10. 8. 2013.

6. Pokajanje je dar

Isus voli kad Mu dođemo takvi kakvi smo. Pokajanje nije naše delo, niti je ono uslov da nas On primi. Rečeno nam je: “Upravo ovde mnogi greše i zato ne dobijaju pomoć koju bi Hristos želeo da im da. Oni misle da ne mogu da pristupe Hristu ako se prvo ne pokaju.” (Put Hristu, str. 20) Pokajanje je dar. Mi primamo taj dar kad dođemo Hristu.

U Otkrivenju 3,19. Laodikijska crkva opomenuta je da se postara i da se pokaje. Za nas koji živimo u ovo vreme istorije sveta, možda poslednjim Laodikijcima, od najveće važnosti je da shvatimo prirodu pravog pokajanja. To nije predmet napornih nastojanja i pokušaja da sebe učinimo žalosnim zbog greha. Dela 5,31. govore

nam: "Ovoga Bog desnicom svojom uzvisi za poglavara i spasa, da da Izrailju pokajanje i oprostjenje grijeha." "Pokajanje je ništa manji Božji dar od oprostjenja i opravdanja i ne može se iskusiti osim ako je duši dat od Hrista." (1 SM 391) Zato, ako želim pokajanje danas, mogu poći na kolena i moliti se Bogu, jer je On radostan da da dobre darove svojoj deci. Zapazite ceo stih iz 2. Korinćanima 7,10: "Jer žalost koja je po Bogu donosi za spasenje pokajanje, za koje se nigda ne kaje; a žalost ovoga svijeta smrt donosi." Gde ćemo dobiti tu žalost po Bogu? Od Boga! Ne možemo je postići sami.

Treba da shvatimo šta je to zbog čega Laodikija treba da se pokaje. Nije to na prvom mestu nemoral. Laodikija je moralna. Ona je poznata po svojoj spoljašnjoj dobroti. Ali uprkos tome Spasitelj stoji i kuca, tražeći da Ga primi. Ono zbog čega Laodikija treba da se pokaje jeste njena moralnost, mnoga dobra dela potpuno bez Isusa. Da li je moguće da Isus još uvek stoji ispred velikih crkava i ustanova koje smo podigli, i još uvek kuca tražeći da Ga primimo?

Mi treba da se pokajemo od života čije središte i fokus je bilo šta drugo osim Hrista. Da li je Isus centralna tačka u tvom domu, tvojim razgovorima? Ili ti je potrebno da dođeš k Njemu da se pokaješ što si Ga tako često držao van svog srca i ostavljao Ga da kuca?

Datum: 17. 8. 2013.

7. Organizovano telo

"Jer kao što je tijelo jedno i ude ima mnoge, a svi udi jednoga tijela, premda su mnogi, jedno su tijelo: tako i Hristos."

(1. Korinćanima 12,12)

Možete li zamisliti rastavljeno ljudsko telo? Šta bi se dogodilo kad bi mozak, umesto da naredi ruci da otvori vrata, odlučio da prekine sa svojim delovanjem? Lice bi bilo povređeno. Zahvalan sam što je telo organizovano. A organizacija je značajna i za telo Crkve.

Telo ne može da živi ako se ne hrani. Koji deo tela u suštini jede? Samo usta? Ne. Ako odsečete usta i naredite im da jedu, ona neće

jesti. Da li želudac jede? Ne. Jedu usta, želudac i svi ostali delovi tela, sve do ćelija koje prenose hranljive sastojke u krvotok. Celo telo jede. A to je ono što čini i telo Crkve. Jovan 6. poglavlje govori o tome. Mi jedemo hleb života i pijemo vodu života.

Telo ne može da živi bez disanja. Ovde ponovo vidimo da celo telo diše, ne samo nos ili pluća. Molitva je disanje duše. A telo Crkve, kada se sastane, ostvaruje disanje - zajednicu sa Bogom. Hrana i disanje su osnov života.

Telo treba i da vežba. 1. Timotiju 4,7.8. odnosi se na to. Vežbanje u duhovnom smislu jeste rad i služba bližnjima.

Postoje dva razloga koje možemo navesti za dolaženje u crkvu i sastanak sa ostalim članovima Hristovog tela. Dolazimo u crkvu da primimo i dolazimo da damo. Ako je vaš prvenstveni razlog dolaženja u crkvu primanje, uvidećete da je lakše izostati i otići u šetnju po šumi. Ali davanje je veći cilj pohađanja crkve. Postoje putevi kojima možemo dati kao celo telo koji bi nam ostali nedostupni kad bismo delovali samo kao pojedinci. Ko od nas bi sam ikada poslao misionara u strano polje? Ali setimo se stotina njih koje je poslala Crkva!

Kad idemo u crkvu da dajemo, isto kao i da primamo, uvidećemo važnost sastajanja sa Hristovim telom. Mogu postojati oni koji su spaseni baš na putu za Jerihon, kojima je potrebna naša pomoć. A veliki Milostivi Samarjanin kaže onima koji su voljni da daju drugima: "Pobrinite se za njih. A kad dođem ponovo, ja ću vam platiti."

Datum: 24. 8. 2013.

8. Duh oživljava

Duh je ono što oživljava; tijelo ne pomaže ništa. Riječi koje vam ja rekoh Duh su i život su. (Jovan 6,63).

Jedino Sveti Duh Božji može da oživi uspavane sposobnosti. Duh se daje samo onima koji čekaju Boga, koji traže Njegovo vođstvo i milost. Ovaj obećani blagoslov, koji se traži verom, donosi sa sobom i sve ostale blagoslove. Daje se po bogatstvu milosti Hristove a On je

spreman da ga izlije na svaku dušu u skladu sa njenom sposobnošću da ga primi.

Primanje Duha je primanje Hristovog života. Samo oni koji su tako naučeni od Boga, samo oni na čijim srcima radi Sveti Duh, i u čijem životu se pokazuju osobine Hristovog života, mogu opstati kao pravi Spasiteljevi predstavnici. Bog uzima ljude onakve kakvi su i obrazuje ih za svoju službu, ako žele da se pokore Njemu. Božji Duh, primljen u srce, oživljava sve sposobnosti. Pod vođstvom Svetoga Duha, um, koji je bez ograničenja posvećen Bogu, razvija se skladno, dobija snagu da shvati i ispuni Božje zahteve. Slab, kolebljiv karakter se menja i postaje snažan i čvrst. Stalne molitve Bogu uspostavlja ju tako tesan odnos između Isusa i Njegovih učenika da hrišćanin po karakteru postaje sličan Hristu. On razvija šire, jasnije poglede. Njegov um postaje pronicljiviji, njegovi sudovi uravnoteženiji. Tako je oživljen životodavnom silom Sunca pravde da je osposobljen da donosi mnogi rod na Božju slavu.

Vernici će biti jednoga srca i jedne misli i Gospod će učiniti da Njegova Reč postane moćna na Zemlji. Ući ćemo u nove gradove i sela i krajeve; Crkva će ustati i sijati, jer je došla njena svetlost i slava Gospodnja se pokazala na njoj. Ako Sveti Duh bude stanovao u nama, mi ćemo uzdizati Isusa.

Datum: 31. 8. 2013.

9. Ljubav treba da se ispuni u našem životu

*Ljubav ne čini zla bližnjemu; daklem je ljubav izvršenje zakona.
(Rimljanima 13,10.)*

Kolikima nedostaje ljubavi! O, kada bi ljubav izbrisala iz srca mržnju, nadmetanje i sukobe, i koren gorčine, kojim su mnogi otrovani! Isusovu ljubav nikada ne možemo primiti u srce i širiti je, ako se najpre ne oslobodimo osećanja zavisti, mržnje, ljubomore i zle sumnjičavosti.

Mnogi varaju sami sebe; jer načelo ljubavi ne stanuje u njihovom srcu. Oni mogu da zatvore svoje oči za svoje zablude i nedostatke; ali ne mogu da prevare Boga. Mora doći do reforme! Plug istine mora da zaore duboke brazde u našem oholom srcu; mora da razbija tlo naše neposvećene prirode, da bi se Hristov Duh i Njegova ljubav mogli zasaditi u naše srce. Vreme brzo prolazi, i svako delo će uskoro biti izneseno na sud, pa će ili naši gresi ili naša imena biti izbrisani iz knjige života.

Čista ljubav je jednostavna u svom delovanju i različita od svakog drugog načela postupanja. Kada se pomeša sa zemaljskim pobudama i sebičnim interesima, prestaje da bude čista. Bog više uzima u obzir sa koliko ljubavi radimo, nego koliko radimo. Ljubav je nebeska osobina. Ona ne može nastati u nepreporođenom srcu. Ta nebeska biljka napreduje jedino u srcu u kome je Hristos vrhovni vladar. Tamo gde ima ljubavi, ima sile i istine u životu. Ljubav čini dobro, i ništa osim dobra. Oni koji imaju ljubavi donose rodove svetosti, a na kraju večni život.

Onaj isti Isus koji je zapovedio da ljubav treba da bude vladajuće načelo u Starom zavetu, zapovedio je da ljubav treba da bude vladajuće načelo u srcima Njegovih sledbenika u Novom zavetu. Primenjivanje načela ljubavi je pravo posvećenje.

Datum: 7. 9. 2013.

10. Kad je sve novo

Naša Biblija je puna istorija ljudi koji su na delu pokazali činjenicu da posle novorođenja još uvek ima trka koje treba trčati i bitaka u kojima se treba boriti. Ni dobri ljudi ne prelaze put od grešnika do sveca preko noći u okvirima svojih postupaka. Neki ovde postaju nervozni i kažu da ako govorimo na ovakav način otvorićemo vrata prestupu. Međutim, suočimo se sa stvarnošću. Zato što se ne suočavamo sa njom imamo i mnogo razočaranih ljudi. Učenici su se raspravljali i tri godine žučno diskutovali o tome ko će biti najveći. Znali su da je pogrešno to što čine. Na svom poslednjem putovanju u

Jerusalim, kada su im Samarjani uskratili gostoprimstvo, želeli su da na njih spuste vatru sa neba. Ipak, Isus nije želeo da otpočne rad sa nekom potpuno novom dvanaestoricom. Napravio je mesta za hrišćane koji su rasli i napredovali.

Ostavimo i mi mesta za rast, ali ne napuštajmo prerano pobeđe koje je Bog predvideo za nas i ne odlažimo ih za neko buduće vreme kad ćemo biti stari ili preobraženi. 2. Korinćanima 5,17. ne odnosi se na kraj puta - tamo negde u budućnosti.

Cela i potpuna istina je da u bilo kom trenutku kad se oslanjamo na Božju snagu, umesto na svoju sopstvenu, mi možemo iskusiti potpunu pobeđu. Sve može postati novo sada. I kad god se oslonimo na svoju snagu, pašćemo. Kao hrišćani koji rastu kolebamo se između zavisnosti od Njegove sile i zavisnosti od svoje sopstvene. To je bolno kolebanje koje poznajemo u svom iskustvu. Još više, hrišćanin koji raste, čak i novorođeni hrišćanin, može da doživljava potpune pobeđe sve dok se za poslušnost oslanja na Božju silu. A kad se oslanja na svoju sopstvenu snagu, biće poražen.

Datum: 14. 9. 2013.

11. Obeležja Božje crkve

“Ovdje je trpljenje svetijeh, koji drže zapovijesti Božje i vjeru Isusovu.” (Otkrivenje 14,12)

Koja crkva poseduje dva znaka raspoznavanja o kojima govori naš tekst? To nije crkva koja samo govori o Božjim zapovestima i koja ih veruje. To je Crkva koja ih drži. Ta Crkva ne smatra samo da je vera u Hrista nešto pohvalno i važno - ona poseduje veru Isusovu. Ne oslanja se na činjenicu da su osnivači i pioniri Crkve držali sve zapovesti Božje i imali veru Isusovu. Kad god posmatrate otkupljene, kroz koje možete očekivati veličanstveno delovanje Božje sile, primećujete obe karakteristike. Ne možete očekivati moćno izlivanje Božjeg Duha i probuđenje jednostavne pobožnosti među ljudima koji stavljaju veliki naglasak na zapovesti, ali koji ne poznaju Isusa,

isto kao što ih ne možete očekivati među ljudima koji stavljaju veliki naglasak na poznavanje Isusa ali ne obraćaju pažnju na zapovesti. Oboje je jednako važno.

Pre izvesnog broja godina Bog je uputio neposrednu vest Crkvi opisujući zašto će neki ljudi tražiti naročita iskustva na sastancima svetosti ili pentakostalnim skupovima. Ona je zapisana u knjizi Evangelizam na stranicama 451 i 452: “Mi smo kao narod pali u (suprotnu) zabludu. Priznajemo zahteve Božjeg zakona i govorimo ljudima da su dužni da mu se pokoravaju,” (zapazite reč dužni), međutim, “nemamo ono poverenje, onu veru koja čini da duša prebiva u Hristu... U nedostatku vere mnogi koji žele da poštuju Božje zapovesti gotovo da nemaju mira i radosti... Oni nisu usidreni u Hristu. Mnogi osećaju prazninu u svom životnom iskustvu; čeznu za nečim što nemaju. Na taj način neki su povedeni da prisustvuju ‘sastancima svetosti’, i dirnuti su osećanjima i rečima onih koji krše Božji zakon.”

Dok Bog vodi pojedince do trenutka kada će i držati Njegove zapovesti i imati veru u Isusa, Njegova je namera da Njegova crkva isto prihvati oboje. Ako propustite bilo koju od ovih velikih potreba, na kraju ćete se izgubiti. Međutim, za one koji dan za danom verom traže zajedništvo sa Isusom, za one koji su stalnim posmatranjem Njegove privlačne ličnosti promenjeni u Njegovo obličje i povedeni do poslušnosti, postoji sigurnost od oluje koja se podiže oko nas.

Datum: 21. 9. 2013.

12. Jedinstvo iz ljubavi

Hristovi učenici su pre dana Pedesetnice gajili sebične i častoljubive želje. Pokrenuta sebičnom željom svojih sinova da steknu prednost nad ostalim učenicima, majka Jovana i Jakova zatražila je od Učitelja da svaki od njih dobije istaknuto mesto u Njegovom skorom zemaljskom carstvu.

“Reče Mu: Zapovjedi da sjednu ova moja dva sina, jedan s desne strane Tebi, a jedan s lijeve strane Tebi, u carstvu Tvojemu.” (Matej

20, 21) Ovaj zahtev, naravno, izazvao je razjedinjenost i zavist među ostalim učenicima. Oni nisu bili spremni za izlivanje Svetoga Duha u sili Pedesetnice. To je jedan od najvažnijih razloga što im je Isus naredio da provedu deset dana u Gornjoj sobi moleći se zajedno. Jedinstvo, naime, mora da prethodi izlivanju Svetoga Duha.

Sveti Duh je povezao njihova srca hrišćanskom ljubavlju, dok su u molitvi tražili Boga. Apostol Luka beleži u Delima: "Ovi svi jednodušno bijahu jednako na molitvi i u moljenju sa ženama, i s Marijom materom Isusovom i braćom Njegovom." (Dela 1, 14) Izveštaj se nastavlja u Delima 2,1: "I kad se navršši pedeset dana bijahu zajedno svi apostoli jednodušno." Govoreći o iskustvu učenika u Gornjoj sobi, Duh proroštva kaže:

"Zapazite da se to dogodilo kada su učenici ostvarili savršeno jedinstvo, kada više nisu težili za najvišim mestima, da se Sveti Duh izlio na njih. Bili su jednodušni. Sve razlike bile su uklonjene. A sveđočanstvo o njima posle izlivanja Duha potpuno je isto. Zapazite reči: 'A u naroda koji vjerova bješe jedno srce i jedna duša.' (Dela 4,32) Duh Onoga koji je umro da bi grešnici mogli da žive oživljavao je celokupnu zajednicu vernika."

"Učenici nisu tražili blagoslov za sebe. Bili su svesni svoje odgovornosti prema dušama. Jevanđelje je moralo da stigne sve do kraja sveta, i oni su zato tražili izlivanje sile koju je Hristos obećao. Upravo tada izlila se sila Svetoga Duha i hiljade su se obratile u tom jednom danu." (8T 20, 21) U razdoblju od tih deset dana u Gornjoj sobi učenici su priznavali svoje male međusobne nesuglasice. Pokajali su se zbog svoje ljubomore i oholosti. Njihova srca bila su ispunjena ljubavlju prema Hristu koji je dao svoj život za njih i koji se sada nalazio s Očeve desne strane obavljajući službu pomirenja za njih. Njihove častoljubive i sebične želje nestale su pred njihovom ljubavlju prema Hristu. Učenici su otkrili da "jedinstvo sa Hristom učvršćuje vezu međusobnog jedinstva. To jedinstvo je najubedljiviji dokaz svetu o Hristovom veličanstvu u savršenstvu i Njegovoj sili da ukloni grehe". (EGW Comments, The Seventh-day Adventist Bible Commentary, vol. 5, p. 1148)

Datum: 28. 9. 2013.

13. Veliki zadatak i veliko obećanje

Veliki zadatak koji je dat apostolima bio je praćen velikim obećanjem. Isus je rekao: “Dade mi se svaka vlast na Nebu i na Zemlji. Idite, dakle, i učinite sve narode mojim učenicima!” (Matej 28, 18.19. prema engleskom originalu) Onda je Isus dodao: “Nego ćete primiti silu kada siđe Duh Sveti na vas; i bićete mi svjedoci i u Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje.” (Dela 1,8) Veliki nalog mogao je da se ispuni samo u Njegovoj sili. Učenici treba da svedoče u Njegovoj snazi – a ne u svojoj. Treba da krenu ispunjeniji Njegovim Duhom, da budu ojačani Njegovim Duhom, da budu vođeni Njegovim Duhom. Samo će im prisutnost Svetoga Duha i Njegove sile u životu osigurati uspeh.

“Kakav je bio rezultat izlivanja Svetoga Duha na dan Pedesetnice? Radosna vest o vaskrsnom Spasitelju bila je odnesena do najudaljenijih delova naseljenog sveta. Kada su učenici objavljivali vest o otкупiteljskoj blagodati, srca su se pokoravala sili te vesti. Crkva je gledala kako joj obraćenici hrle sa svih strana. Otpadnici su se ponovo obraćali. Grešnici su se sjedinjavali s vernicima u traženju dragocennog zrna bisera. Oni koji su bili najgorčeni protivnici Jevanđelja postajali su njegovi pobornici. Ispunjavallo se proročanstvo: “I najslabiji među njima biće u taj dan kao David, i dom će Davidov biti... kao anđeo Gospodnji među njima”. (Zaharija 12,8) Svaki hrišćanin je u svom bratu gledao otkrivenje božanske ljubavi i dobročinstva. Jedan interes je preovladavao: jedna vrsta takmičenja zamenila sva ostala: vernici su čeznuli da po karakteru postanu slični Hristu i da rade na širenju Njegovog carstva.” (*Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 32),

Sila Svetoga Duha bila je izlivena na dan Pedesetnice da osposobi učenike da odnesu Jevanđelje u svet. Sveti Duh je dao snagu svedočenju tih učenika i rezultati su bili izraziti: srca su bila dirnuta, životi promenjeni. Tri hiljade obraćenika bilo je kršteno samo u toku tog jednog dana. Ovaj evanđeoski zamah nije prestajao i još mnoge hiljade su prišle Crkvi u razdoblju od sledećih nekoliko kratkih godina.

Tekst u Delima 4,4. kaže: “A od onijeh koji slušahu riječ mnogi vjerovali, i postade broj ljudi oko pet hiljada.” Nešto kasnije, Dela 6,7.beleže: “I riječ Božja rastijaše, i množiše se vrlo broj učenika u Jerusalimu. I sveštenici mnogi pokoravahu se vjeri.” Prema tekstu u Delima 9,31 nove crkve bile su osnivane u Judeji, Galileji i Samariji i stalno su se “umnožavale”. Jevanđelje je prodrlo preko kulturnih, nacionalnih i jezičkih barijera. Petar je bio na čudesan način usmeren da svedoči Korneliju, italijanskom centurionu koji je tražio istinu; a Filip je objašnjavao tajne krsta uticajnom Etiopljaninu.

Biblijska knjiga koju nazivamo Dela apostolska, mogla bi se mnogo tačnije nazvati knjigom Dela Svetoga Duha. Ona, kao što znamo, nije završena. Mi danas treba da ispišemo njeno poslednje poglavlje. Duh Sveti je i danas onaj isti i Njegova sila nam stoji na raspolaganju. Njegovim delovanjem u našim srcima treba da se dogodi prva i najvažnija promena – da postanemo ljudi dostojni imena koje nosimo, a onda da i svojim životom svedočimo o blagodati koja je ponuđena svima.